

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν τήν εβδομάδα έλαβα τα εξής : «Τυφλό», — «Ανοήσι», — «Η σέβας», — «Δι- μύνησα παρμένα...», — «25 Μαρτίου», — «Ο πλού- τος δεν είνε εύτυνα», — «Ταξίδι γύρω στην τάξη και γύρω στον κόσμο», — «Πάσχα», — «Α- κριβό και φτηνό κεφάλι», — «Παράπονα μου- κέτου», — «Παιδ. Πνεύματα και διάφορα διά τους Έθ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ισθάν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άναυούται, άν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος δε. 1. Τα εγκριμόνενα ή άναυούμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νομβρίου 1917. *Οσα συνοδεύονται από Α ά- νηρον εις Άγόρια, και άσα από κ. εις Κορίτσια. Νέα ψευδώνυμα: Φιλοπαύλη, α. (ΠΖ). *Αναγεώσεις ψευδώνυμων: *Αθανάσιος Διάκος, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλά- ζουν: δ' Αθανάσιος Διάκος (0) με *Από- κρημων Βόλκον, *Ενδοξον *Υδραν — ή Μυγκά (0) με Φιλοπαύταδα *Ελληνοπούλαν, *Σαυθην *Πορφυροπούλαν, *Σαυθην *Ελληνο- πούλαν, *Τρισυγην, *Ιούδα, *Στεφανιαιω- τάκι, *Αελέν—δ' *Ηρώς Βελισσαρίου (0) με Νικητήν της Αθήνας, *Σαυθην *Πορφυροπού- λαν, *Κλέριμον Βίλι και με έλιου; τού; *Ηρώας και τ; *Ηρωίδας—ή *Αιτοκαράτεια του Βυ- ζαντίου (0) με *Χουσόφτερον *Ελπίδα, *Ελλη- νικόν *Ιδεώδες, *Διάττονα *Ασιέρα—ή *Χου- σαυγή (0) με *Ουαίαν Δύων, *Ελληνικόν Αι- μα, *Ναπολέοντα Α', *Φάουσι—τό *Κλέφτικο Βόλι (0) με *Τραγοίδι της Δευτεριάς, *Παύ- λων Χλωμών και με έλα τα ψευδώνυμα τα ά- νικερόμενα εις τήν *Επανόστασι του 21—ή Δόξα του *Ελληνισμού (0) με *Θαλασσοπούλι του Στόλου, *13ην Μαίον 1915, *Χουσόφτερον *Ελπίδα—ή *Αργοπολιέτα (0) με *Ουαίαν Δύων, *Φάουσι, *Ελληνικόν Αίμα, *Ναπο- λέοντα Α'.

Η Διαπλάσις άσπαζέται τους φίλους τη: *Ιωάν. Κ. Κ. (ψευδώνυμον λαμβάνουν μόνοι οί συνδρομηταί· άλλως; τό προτεινόμενον, κατά τον Κριτικισμόν, δεν ειμπεριεί να εγκριθί ούτε διέ συνδρομητήν) *Αγκάθι (δύνασαι εύχαρι- στώ δια τας φροντίδας;) *Μπομπούσαν (εύχαρι- στώ δια τό ξεσπάθωμα' έστειλα τ; χρώματα κάθε μήνα) *Παν. Καρ. (διότι δεν εκήρωθην δεν ένοησε ότι σε τόσες χιλιάδες που λαμβάνω, είνε σόμπτωσι; να δημοσιεύη ένζ;) *Τρισυ- γην (ή πώ στην φίλη μας ότι δεν συμφωνεί με τα περι Νηστείας και ότι άν θέλη να μάθη και τό διατί, άς σου φανερώση ένομα και διευ- θυσίαν δια τας γράφας) *Θερίμβον του Δι- καίου (έστειλα τό άλλο άπλή σόμπτωσις) *Τι- άρκον (βεβαιώς, τό άποκλεισμός; τού; έμποδίζει) *Πανελλήνιον Πόθον (δενται) *Βαυβαρομάχον *Ελλάδα (έλα θά γίνον) *Ιωάν. Γ. Καλ. (με- λέττα λοιπόν, άφοσ άπό τό «άριστα» εξαργάται ή εξακολούθησις) *Χουσαυγή (έστειλα και άλλα δύο) *Θαλασσοπόρον των Κυκλάδων (χάρω που έγινες καλά συμβαίνει, διότι αυτός; που λέγεις, μου στέλλει πολλά, πάρα πολλά, και τό περισ- σότερα όρτα;) *Μπορεί να είνε τό ίδιο μ' ένα έλ- λον, που μου στέλλει όλίγα και όχι έλα καλά;) *Παγκόσμιο *Ονειρο (καλό θά ήταν, άλλ' αυ- τών των συγγραφέων, τα κνέλληλα δια παιδιά είνε όλίγα και πολυματτειρισμένα) *Απόκρη- ξαφα κάποιον *Αλογο' του *Τολστόι που με- τεφράσθη κ' έγώ δεν ξέρω πόσες φορές;) *Χου- σοφτερον *Ελπίδα (έλα έλφρήσαν) *Αημ. Μπερ. (ζητείς άδύατα) *Ιδς *Οδηγόν Συνδρο- μητού, *Καρ. Α', § 8, εις τό 1ον φύλλον ε. ζ.) *Ζωήν Η. (δ' άριθμός; σης είνε 694.) *Αλέξαν- δρον τον Μακεδόνα (χάρω που έγινες καλά) *Αναστ. Σ. Παπ. (τα έλαβη ή Μ. Είκοιν δεν είνε δια να δημοσιεύη) *Αιτοκαράτεια του Βυζαντίου, *Παυτρίδα των *Ηρωίδων, *Ναυταίη των Σπειών κτλ. κτλ.)

Ροβύθον, Φοιτητήν Σάουη, Γέρω - Αή- μον, *Σαυθην *Πορφυροπούλαν, *Τύρονον, (έλαβα, εύχαριστώ.) *Διάττονα *Ασιέρα, *Ουαίαν θύλον (έ- στείλα.) *Είς όσας επιστολάς; έλαβα μετά την 20ην *Μαρτίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ του τόμου της Διαπλά- σεως του 1916, κόκκινα με χρυσά γραμμата, δι' όσους θέλουν να χουσοδέσουν τα φυλλάδια των εις τόμον, είνε ήδη ΕΤΟΙΜΑ και παλουνται εις τό Γραφείον μας. Στέλλουται δε και τα- χυδρομικώς προς τους έμβάζοντας τό άν- τίτιμον, δραχμάς 2.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια και τέλος του 162ου Διαγωνι- σμού Δεκεμβρίου—Μαρτίου.

212. Αεζιγριφος

Τό πρώτον μου τήν κεφαλήν καλύπτει, Τάλλο μου άβρον κατά γενικήν Τό σύνολόν μου άστρον που δεν πίπτει:— Κι' άς τό φοβούται τόσον, —εις τήν γην. *Εστάλη υπό του Εθνεοδύς *Ισπότου

213. Στοιχειόγριφος

Χωρίς έμέ, δεν εμπορεί Παπας να λειτουργήσι *Αλλ' αν ο λόγις εξαφνα Με άποκεραλίση, *Αδικώς αίμα χέων, — Τότε, στα χείρα μου κρατών, *Εμπρός; εις πλθή θεπτών, Κοντόν; εις έ; άγώνισμα Εύδαμμό άρχλιον. *Εστάλη υπό Σ. Ι. Μακρυμαχάου

214. Στοιχειοτονόγριφος

*Ενός; όρόν; τής; *Ελλάδος; *Εξν κόψης; τό κεφάλι Και τον τόνον κατατάσσης, *Ένα ποταμόν μεγάλο Τη; *Ασία; να προβίλη Θί; Ιση; και θί θαυμάσι; *Εστάλη υπό του Μελλοντος Ναυάρχου

215. Πυραμίσ

+ Οί σταυροί Χώρα της Μ. *Ασίας. * * * * * =Ζών τρωακικόν. * * * * * =Ιερόν ένδυμα. * * * * * =*Ημέρα της εβδομάδος. * * * * * =Πολιτικός λίθος. *Εστάλη υπό του Νεαρού Φιλοσόφου

216. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 2 = *Αρχαίο; θεός; και άνοδος. 2 5 6 7 1 = *Μιλάνον. 3 7 2 2 8 2 = *Φυτόν. 4 8 6 1 2 = *Μαγειρικόν σκεύος; 5 4 7 8 2 = *Ουόδιον σώμα. 6 7 2 2 1 = *Ιδιόλι; τής; *Ιταλίας. 7 6 6 8 2 = *Ζών. 8 4 3 1 2 = *Είδος; πλοίου. *Εστάλη υπό της *Αλημονήτου Σόγου

217—220. Κενρωμένα όνόματα ζώων

1. — *Αλιθώ; υιδ; Θεού ήν. 2. — *Αγάπη τον πλησίον ώς έαυτόν. 3. — *Ω; έμμεγλύθη τα έργα σου, Κύριε. 4. — *Ανακαίβονται οί έναρτοι κ' εύτυχούσι. *Εστάλη υπό Παναγ. Σ. Κουβαρά

221—223. Συμπλήρωσις παροιμιών

1. *Οποιος; — — πολλά — — τά λίγα. 2. *Ο καλός — στη — φαίνεται. 3. Σς — — δυό καρπούζια — χωρούν. *Εστάλη υπό του *Απογόνου του Καίσαρος

224. Συλλαβική *Αυροστιχίς

Αί αρχικά συλλαβάι των κάτωθι ζητουμένων λέξεων αποτελούν αρχαίαν ιστορικην πόλιν:

1, Μούσα. 2, Θησίον ή ποταμός. 3, Μυκ κός; αρχιτέκτων. 4, Θεά της Σοφίας.

*Εστάλη από του Σεντινευμένου Συριακού, 225. Φωνηεντόλιπον Τ - δε - ζυρον - κ - νδρος - σφ *Εστάλη υπό Εύαγ. Ι. Μακρυμαχάου

226. Γρήφος τδ τδ Τ Τ τδ α τδ Τ Τ Τ Τ τδ Τ Τ Τ τδ Τ Τ τδ Τ Τ τδ Τ Τ τδ Τ Τ

*Εστάλη υπό της Μεγάλης *Ελλάδος

Τέλος του 162ου Διαγωνισμού. *Από τό προσεχές αρχίζει ο νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

Αί λύσεις του 1ου και 2ου φύλλον θά δημοσιευθούν εις τό 19ον φύλλον. *Οσα δεν τας έστειλαν άκόμη, ειμπερούν να τας στείλλουν μέχρι της 3ης *Απριλίου τό βραδύτερον, λαμβάνοντες ούτω μέρος εις τον σημερον λήγοντα 162ον Διαγω- νισμόν Λύσεων Πνευματικών *Ασκήσεων.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ όσων αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλαδιών έλήφθησαν από 15—21 Μαρτίου

ΑΘΗΝΩΝ: Μ. Η. Συνοδινός, Γ. Π. Γιαννο- κόπουλος, Ι. Α. Καρανάσιος, Κ. Α. Πεσσαγής, *Ελληνοπούλο, Π. Η. Καρανίλα, Σπ. Α. Κορ- πουλος, Ι. Α. Καρανίλας, Σ. Κ. Λεγάκος, Θ. Α. Κολοβός, Καλλιάντζαρος, *Ιω. Καλοδής, Α. Χ. Σέμελις, Σοφία Κινάτου, Γο. Χ. *Αλεξάκης, Δώρα Κλαδά, Α. Ν. Θ. Κλαδάς, *Ελένη *Ησπην Γερμανόπουλας, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Χρ. Γ. Καλαφροντζός, Αδρ. Βασιλάτος, Ν. Ε. Παπαπα- νόλης, Θ. Ηλ. Φουστάνος, *Αν. Ζάχος, Μάκος Ι. Βιαγκίνης (δύς), Κωνσταντίνα Ν. Χουσοπό- λου, Γ. Ν. Μηντοπούλος, Κ. Η. Καρανίλας, Φι- λοποιήμη, Δ. Ν. Νικολαΐδης, *Ιωάννα Θ. Μαά- να, Κ. Π. Καρανίλας, Ζωή *Ησπτη, Τ. Π. Χου- σοβέγγης, Α. Α. Μάγκος, Μαργαρίτα του *Αγρού ΑΓΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ: Ν. Κ. *Αλέακας (δύς), Κ. Α. Τριανταφύλλου (δύς). ΒΕΛΛΟΥ: *Ιερός *Αγών. ΒΟΛΟΥ: Τάκης Παρασκευόπουλος, Κατίνα Γ. Γιαννακοπούλου, Α. Θ. Θεοδοριάδης, Π. Γ. Βα- τσίλας, Κ. Ν. Γαντιόπουλος. ΓΥΘΕΙΟΥ: Α. Ι. Καραμάντος. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Π. Ν. Παπακυριάκου. ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Μ. Ν. Γιαννεντάκης, Μπομπού, ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ελ. Ε. Λοιδωθίτης, Κατίνα Γνήη Ι. Α. Παλιολόγος, Ν. Α. Δουρεμοτάκη. ΛΕΩΝΕΙΑΟΥ: Γ. Νεαχος. ΠΑΤΡΩΝ: Χαροίλεια Γ. Μπούμπη, *Ισμήνη Χαφαλάκη, Νίνα Χ. Τριάντη, *Ελλη Χ. Τρι- άντη, Κ. *Αναγνωστοπούλος, Αελές Π. Νικολό- πουλος, Παύλος Χ. Τριάντης, Βιλεμμήνη Πανα- πολυροπούλου, Μ. Α. Σινάνος. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Π. Χαρομήνης, Εθαρ. Μανολό- πουλος, Στ. Α. Κατοράκης, *Ιω. Κ. Κουστάκης, *Αφ. Β. Σπανός, Μαγνητική Βελώνη, Γιοδά Β. Λάγια, Γ. *Εμ. Μερτζάνης. ΠΥΡΓΟΥ: Κ. Α. Παπακωνσταντινού. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Βασίλη Ν. Καρλή, Μαρία Ν. Βλάχου, Γ. Ν. Βλάχος. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: *Ιω. Στ. Παπαθανασίου, Π. Γ. Μπερελής, Γ. Α. Νάκος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

*Όλων των άνωτέρω τά όνόματα έτέθησαν εις τήν Κληρωτίδα και έληρωθήσαν ως εξής τρεις ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Χ. ΑΛΕΞΑΚΗΣ εν *Αθήναις, ΤΑΚΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ εν Βόλο και ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΚΟΥΡΤΑΛΗΣ εν ΠΕΙΡΑΙΩ, οί όποιοι ενεγράφησαν δια τρεις μήνας από της *Α- πριλίου.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τόμους της Δια- πλάσεως και της Βιβλιοθήκης δια να περνάτε όρτα τα όρτα σας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Συστοιόμενον υπό του *Υπουργείου της Παιδείας ως τό κα' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθεις παρασχόν εις τήν χάραν ήμών ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

Table with 3 columns: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ (Εσωτερικού, Εξωτερικού), ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ (ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879), ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20. Includes publisher info: ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Έν *Αθήναις, 1 *Απριλίου 1917.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυστιόσημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

*Οραία! έφώναξε ο Πέγκροφ. Και θά συμπληρώσουμε τήν εικόνα, άν όνο- μώσουμε *Ακρωτήρι τής Σια- γόνος, τα δυό σαρόνια αυτού του στόματος.

*Μα είνε δυό ακρωτή- ρια, παρετήρησε ο ρεπόρτερ. — Πολύ καλά! τό ένα Βόρειο *Ακρωτήρι τής Σιαγι- νος και τάλλο Νότιο *Ακρω- τήρι τής Σιαγόνος.

*Τάγραφα! ειπε ο ρε- πόρτερ. — Μένει να βαπτισθί ή νοτιοανατολική άκρη του νησιού. Δηλαδή ή άκρη του όρμου τής *Ενώσεως.

*Αη τον ύχι! έ- φώναξε ο Νάβ, που ήθελε κι' αυτός να γίνη νουνός έ- νός ακρωτηριού.

*Εύγε, Νάβ! ειπε ο Χάρμπερτ. Βρήκες τό καλ- λίτερο όνομα. Γιατί πραγ- ματικώς αυτό τό ακρωτήρι είνε σάν νύχι άετού!

*Έτσι εξακολούθησαν τό βαπτισία. Τό ποταμάκι που έπότηζε με τό γλυκό του νε- ρέ τούς άποίκους, τώνόμα- σαν Εύχ α ρ ι σ τ ί α, σά νάθελαν μ' αυτό τώνομα να εύχαριστήσουν τήν Θεία Πρόνοια που τους τό χάρι- σε. Τό νησάκι εκείνο, όπου πρω- τόπάτησαν οί ναυαγοί του άέ- ρος έβαπτισθήκε Σ ω τ η ρ ί α.

*Προπέδιο του γρανιτινου τοίχου, επάνω από τα Κα- μίνια, Τερφισθέα. Τό άδιαπέραστο δάσος, που έ- σκέπαζε τή χειρόνησο Σερ-

παντίνα, Φά ρ - Ο ύ έ σ τ . Κ' έτε- λείωσε κι' αυτό.

*Όσο για τον προσανατολισμό τής νήσου, ο μηχανικός τον προσδιώρισε κατά προσέγγισι από τό ύψος και τή θέσι του ήλιου, και τοποθέτησε στην αγα- τολή τον *Ορμό τής *Ενώσεως κι' όλο τόροπέδιο τής Τερφισθέας. Αβριο όμως θάπαιρνε τήν ακριβή ώρα τής άνατο- λής και τής δύσεως του ήλιου και θά

*Ο Νάβ και ο Πέγκροφ, που έκτελούσαν χρέη μαγείρων...

προσδιώριζε τά κύρια σημεία καλλίτερα. Οί άποικοι, μη έχοντες τί άλλο να κάμουν, έτοιμάζοντο να καταϊθούν από τον Φραγκλίνο για να γυρίσουν στα Καμίνια, όταν άξαφνα ο Πέγκροφ έ- φώναξε:

*Πώ, πώ! τί ξεχασμένοι που εί- μαστε!

*Γιατί; ρώτησε ο Γεδεών Σπί- λεττ, που είχε κλείση τό σημειωμα- τάρι του κι' έσηκώνετο για να φύγη.

*Και τό νησί μας; Εε- χάσαμε να βαπτίσουμε τό νησί!

*Ο Χάρμπερτ έπρότεινε τότε να δώσουν στη νήσο όλη τώνομα του μηχανικού κι' οί σύντροφοί του τό παραδέχθη- καν προθυμώτατα.

*Αλλά ο Κύρος Σμιθ ειπε: — *Άς τής δώσουμε καλ- λίτερα τώνομα ενός μεγάλου πατριώτη, εκείνου που άγω- νίζεται άκόμη για τήν ένό- τητα τής *Αμερικανικής Δη- μοκρατίας. Φίλοι μου, άς τήν ονομάσουμε νήσον Λί- γκολν!

Τρία *Ζήτω! άποκρίθη- καν στην πρότασι του μηχανι- κού. Κ' εκείνο τό βράδυ, πριν πέσουν να κοιμηθούν, οί ά- ποικοι μίλησαν για τήν πα- τριδα τους' εΐπαν για τον φοβερό πόλεμο που τήν αι- ματοκυλούσε κι' εξέφρασαν τήν πεποίθητί τους ότι οί θηριαμβεύσαν οί Βόρειοι, ο πα- τριωτισμός κι' ή δικαιοσύνη, χάρις στον Γκράντ και στον Λίγκολν.

Αυτά έγέγοντο στής 30 Μαρτίου. *Γστερ' από 16 ή- μέρες, ο *Αβραάμ Λίγκολν έ- δολοφονήτο στη Βασιγκτώνα, από ένα φανατικό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

Κανονίζονται τὰ ρολόγια.—Ο Πέγκροφ εὐχαριστοῦται.—Ένας ὑποπτος καπνός.—Τὸ Κόκκινο Ποτάμι.—Ζῶα καὶ φυτὰ τῆς νῆσου Διγκολν.—Οἱ φασιανοὶ τοῦ βουνοῦ.—Καρχαροῦ.—Ἡ Μηνὴ Γκράντ.—Ἐπιστροφή στὰ Καμίνια.

Ἐρρίψαν ἓνα τελευταῖο βλέμμα ὁ λόγυρα, ἔκαμαν καὶ τὸ γῦρο τοῦ κρατῆρος ἀπὸ τῆ στενῆ του ράχι καί, μετὰ μισή ὥρα, εἶχαν καταβῆ πάλι στὸ πρῶ-τὸ ὄροπέδιο, στὸ νυκτερινὸ τους καταυλισμὸ.

Ὁ Πέγκροφ ἐσκέφθη, ὅτι ἦταν ὥρα νὰ προγευματίσουν καί, μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, ἔγεινε λόγος νὰ κανονισθοῦν τὰ ρολόγια τοῦ Κύρου Σμίθ καὶ τοῦ Σπίλεττ.

Τὸ ρολόγι τοῦ ρεπόρτερ τὸ εἶχαν σεβασθῆ τὰ θαλάσσια νερά, γιχτι ὁ κάτοχος του ἐπρόβλεπε νὰ τὸ πετάξῃ εἰς τὴν ἀμμουδιά, ἐκεῖ ποῦ δὲν ἐσθάναν τὰ κύματα. Ἦταν πολὺ καλὸ ρολόγι, τέλειο χρονόμετρο τῆς τσέπης, ποῦ ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ δὲν ξεχνοῦσε ποτέ νὰ τὸ κουρδίξῃ καθημέρα.

Τὸ ρολόγι ὅμως τοῦ μηχανικοῦ ἦταν σταματισμένον ἐξ αἰτίας τῶν περιπετειῶν του. Τὸ ἐκούρδισε λοιπὸν τώρα καί, συμπεραίνων κατὰ προσέγγισιν τὴν ὥρα ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἡλίου, τὸ ἔβαλε εἰς τὴν ἑννέα. Ὁ ρεπόρτερ ἐτοιμάσθηκε νὰ τὸν μιμηθῆ, ἀλλὰ ὁ μηχανικός τοῦ ἐκράτησε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

—Ὅχι, ἀγαπητέ μου Σπίλεττ, σταθῆτε. Ἐχετε ἀκόμη τὴν ὥρα τῆς Ρισμόνδης, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ναί.

—Ἐπομένως τὸ ρολόγι σας εἶνε κανονισμένον μὲ τὸν μεσημβρινὸ αὐτῆς τῆς πόλεως, ποῦ εἶνε περίπου ὁ μεσημβρινός τῆς Βασιγκτόνος; ἔτσι;

—Βεβαίως.

—Λοιπὸν, ἀφίστε το ἔτσι. Νὰ τὸ κουρδίξετε πάντα μὲ προσοχή, ἀλλὰ νὰ μὴ ἐγγίξετε τοὺς δείκτες. Μπορεῖ αὐτὸ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ.

«Σὲ τί ἄρα γε;» ἐσυλλογίσθη ὁ ναύτης.

Ἐφαγαν καὶ μὲ τὴν ὄρεξι, ὥστε ἡ προμήθεια τοῦ κρέατος καὶ τῶν κουκουναριῶν ἐτελείωσε. Ἀλλὰ ὁ Πέγκροφ δὲν ἀνησύχησε. Θὰ τὴν ἀνανέωναν στὸ γυρισμὸ. Ὁ Τόπ, ποῦ δὲν εἶχε χορτάσει καλά, θὰ εὕρισκε κυνήγι μέσα στὸ δάσος. Ἐπειτα ὁ ναύτης ἐσκόπευε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν μηχανικὸ νὰ τοῦ κατασκευάσῃ ἀπλοῦστατα πυρίτιδα κ' ἕνα-δύο κυνηγετικὰ τουφέκια. Τὸ εἶχε γιὰ τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Ἀπὸ τὸ ὄροπέδιο, ὁ Κύρος Σμίθ ἐπρότεινε στοὺς συντρόφους του νὰ πάρουν ἄλλο δρόμον γιὰ νὰ γυρίσουν στὰ Καμίνια. Ἦθελε νὰ ἐπισκεφθῆ ἐκεῖνη τὴ λίμνη Γκράντ, ποῦ ἐπλευσιώνετο τόσο ὡμορφα ἀπὸ τῆς πρασινάδες τῆς.

Ἀκολούθησαν λοιπὸν τὴ ράχι ἐνὸς ριζοβουνιοῦ, ἀπ' ὅπου πιθανῶς ἐπήγαγε τὸ κ ρ ἡ κ (ποταμάκι) ποῦ τὴν ἐτρεφε. Οἱ ἄποικοι ἀρχισαν κηλόνα νὰ μεταχειρίζονται τὰ κύρια ὀνόματα ποῦ εἶχαν διαλέξῃ, κ' αὐτὸ εὐκόλυνε πολὺ τὴ συνεννόησιν των. Ὁ Χάρμπερτ κ' ὁ Πέγκροφ, —ὁ ἕνας παιδί, ὁ ἄλλος λιγάκι πια εἰς ἀρίξων, —ἦταν κατενθουσιασμένοι.

—Ἐ, Χάρμπερτ, καλὰ πᾶμε! τοῦ ἔλεγε ὁ ναύτης στὸ δρόμον. Ἀδύνατο τώρα πιά νὰ χαθοῦμε, γιατί, εἴτε τὸ δρόμον τῆς λίμνης Γκράντ πάρουμε, εἴτε φθάσομε εἰς τὴν Εὐχαριστία ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Φάρ-Ούέστ, πάντα θὰ καταλήξωμε εἰς τὸ ὄροπέδιο τῆς Τερψιθέας κ' ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὸν ὄμον τῆς Ἐνώσεως!

Εἶχαν συμφωνήσῃ νὰ μὴν πηγαίνουν ὅλοι μαζί, ἐν σώματι, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ μακραίνουν πολὺ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο. Ἐπιφοβὰ ζῶα θὰ σκοτεινοῦσαν βέβαια τὰ πυκνὰ ἐκεῖνα δάση τοῦ νησιοῦ κ' οἱ ἄποικοι ἐπρεπε νάχουν τὸ νου τοῦ τους. Συνήθως ὁ Πέγκροφ ἐπήγαγε μπροστά, ἀκολουθῶν τὸν Τόπ (*) ποῦ ἔφαχνε παντοῦ κ' ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸν Χάρμπερτ καὶ τὸν Νάβ. Ὁ Κύρος Σμίθ κ' ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ ἔκαναν χωριστὴ παράα, ὁ ἕνας ἐτοιμὸς νὰ γράφῃ στὸ σημειώματάρι του ὅ,τι συνέβαινε, ὁ ἄλλος σιωπηλός, τὴν περισσότερην ὥρα, καὶ μὴ βγαίνων ἀπὸ τὸν δρόμον του, παρὰ γιὰ νὰ σηκῶσῃ πότε τοῦτο, πότε ἐκεῖνο, ὄρουκτες ἢ φυτικὰς οὐσίας, ποῦ τῆς ἐβάζε εἰς τὴν τσέπη του χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτα.

—Τί διάβολο μαζεύει ἔτσι; μουρμούριζε ὁ Πέγκροφ. Ἐγὼ ὅσο κυττάζω, δὲν βλέπω τίποτα ποῦ νὰξίξῃ τὸν κόπον γιὰ νὰ σκύψῃ κανεὶς.

Στῆς δέκα, ὁ μικρὸς ὄμιλος κατέβαινε καὶ τῆς τελευταίας πλαγιῆς τοῦ Φραγκλίνου. Τὸ ἔδαφος δὲν παρουσίαζε ἀκόμη παρὰ θάμνους καὶ δένδρα λιγοστά. Κιτρινωπὸν, καμμένον, ἐσημάτιζε μιά πεδιάδα ἐνὸς μιλλίου ὡς τὰ σύνορα τοῦ δάσους. Μεγάλοι ὄγκοι τῆς ἡφαιστειακῆς ἐκεῖνης μαυροπετρας, ποῦ γιὰ νὰ κρουῶσῃ καὶ νὰ στερεοποιηθῆ ἔχρειάσθησαν—κατὰ τὰ πειράματα τοῦ Μπίσοφ—πενήντα ἑκατομμύρια χρόνια, ἐσκέπαζαν τὴν πεδιάδα αὐτή, πολὺ ἀνώμαλη σὲ κάποια σημεῖα. Δὲν ὑπῆρχε ὅμως οὔτε ἕχνος λάδας, γιατί ἡ λάδες ἐχύνοντο προπάντων ἀπὸ τῆς βορεινῆς πλαγιῆς.

Ὁ Κύρος Σμίθ ἐλογάζατο ὅτι θὰ ἐφθάναν χωρὶς ἐμπόδια στὸ κ ρ ἡ κ, ποῦ, κατὰ τὴ γνώμη του, θὰ ἔρρεε κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, ἐταν εἶδεν ἔξαφνα τὸν Χάρμπερτ νὰ ἐπιστρέφῃ βιαστικά, ἐνῶ ὁ Νάβ κ' ὁ Πέγκροφ ἐκρύπτοντο πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 133.

—Τί τρέχει, μικρέ; ρώτησε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ.

—Καπνός! ἀποκρίθηκε τὸ παιδί. Εἶδαμε καπνὸν, νάνεβαινῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς βράχους, καμμιά ἑκατοστὴ βήματα ἀπὸ μᾶς.

—Ἀνθρωποὶ ἐδῶ—πέρα; ἐφώνησε ὁ ρεπόρτερ.

—Νὰ μὴ φανοῦμε πρὶν μάθωμε μὲ ποιὸν ἐγόμεν νὰ κάμωμε! εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ. Μᾶλλον φοβοῦμαι τοὺς ἰθαγενεῖς, ἂν ὑπάρχουν εἰς αὐτὸ τὸ νησί, παρὰ τοὺς ἐπιθυμῶ. Ποῦ εἶνε ὁ Τόπ;

—Μπροστά.

—Καὶ δὲν γαυγίζει;

—Ὅχι.

—Περίεργον.

Σὲ λίγες στιγμῆς, ὁ μηχανικός, ὁ ρεπόρτερ καὶ ὁ Χάρμπερτ ἐνώθησαν μὲ τοὺς ἄλλους καὶ κρούθησαν, ὅπως αὐτοὶ, πίσω ἀπὸ τοὺς ὄγκους τῆς μαυροπετρας.

Ἀπὸ ἐκεῖ, εἶδαν πολὺ καθαρὰ ἓνα καπνὸν, ποῦ ἀνέβαινε στὸν ἀέρα στριγγυρίζων, μ' ἓνα παράξενον χρῶμα, κιτρινωπὸν.

Ὁ Τόπ, ποῦ τὸν ἐκάλεσε ἓνα ἐλαφρὸ σφύριγμα τοῦ κυρίου του, ἀμέσως γύρισε πίσω. Τότε ὁ Κύρος Σμίθ ἔνευσε εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ τὸν περιμένουν κ' ἐπροχώρησε συρόμενος ἀνάμεσα εἰς τοὺς βράχους.

Ἀκίνητοι οἱ ἄλλοι, ἐπερίμεναν μὲ κάποια ἀγωνία τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐξερευνησεως, ἐταν ὁ Κύρος Σμίθ τοὺς ἐφώνηζε. Ἐτρεξάν ὅλοι κοντὰ του καὶ πρῶτα—πρῶτα αἰσθάνθησαν μιά ἀσχημὴ μυρωδιά, ποῦ εἶχε ποτίσῃ τὸν ἀέρα. Ἡ γνώριμη αὐτῆς μυρωδιά ἐφθασε γιὰ νὰ ἐννοήσῃ ὁ μηχανικός τί ἦταν ὁ καπνός ἐκεῖνος ποῦ εἶχε ἀρχῆ τὸν εἶχε φοβίσῃ.

—Εἶνε μιά φωτιά, εἶπε, ἡ μᾶλλον ἓνας καπνός, ποῦ τὰ ἔξοδά του τὰ κάνει ἡ φύσις. Προέρχεται ἀπὸ πηγὴν θεῖου, ὅπου θὰ γιαιτρεῦωμε ἀσφαλῶς τοὺς φαρυγγίτες μας!

—Τί κρίμα νὰ μὴν εἶμαι συναχόμενος! ἐφώνησε ὁ Πέγκροφ.

Κ' οἱ ἄποικοι ἐβάδιζαν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐθαίνε ὁ καπνός. Ἐκεῖ βρῆκαν πραγματικῶς μιά θειοῦχο πηγὴ, ποῦ ἔρρεε ἀνάμεσα στοὺς βράχους καὶ ποῦ τᾶφθονα νερά τῆς ἐβγαζαν μιά δυνατὴ μυρωδιά ὑδροθεικοῦ ὀξέος, ἀπὸ ἀπορροφῶσαν τὸ ὀξυγόνον τῆς ἀτμοσφαιρας. Ὁ Κύρος Σμίθ, βυθίσας τὸ χέρι του, βρῆκε ὅτι τὸ νερὸ τῆς πηγῆς ἦταν λιπαρὸ στὴν ἀφή καί, δοκιμάσας, εἶδε ὅτι εἰς τὴν γεῦσιν ἦταν ὑπόγλυκος. Ὅσο γιὰ τὴν θερμοκρασίαν του, τὴν ἐλογάριασε ὡς ἐνενηνταπέντε βαθμοὺς Φαρενχάϊτ ἢ τριανταπέντε Κελσίου ἐπάνω ἀπὸ τὸ μηδέν.

—Καὶ ποῦ βασίζετε αὐτὸ τὸν ὑπόλο-

γισμὸ σας; τὸν ρώτησε ὁ Χάρμπερτ. —Ἀπλοῦστατα, παιδί μου! ἐταν ἐδύθησα τὸ χέρι μου στὸ νερὸ, δὲν αἰσθάνθηκα οὔτε ζέστη οὔτε κρύον. Ἔχει λοιπὸν τὴν ἴδιαν θερμοκρασίαν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ποῦ εἶνε ἐπάνω—κάτω τριανταπέντε βαθμοί.

Ἀπὸ τὴν πηγὴ, ποῦ δὲν ἐπρόκειτο πρὸς τὸ παρὸν νὰ χρησιμοποιηθῆ, οἱ ἄποικοι ἐπροχώρησαν πρὸς τὰ σύνορα τοῦ δάτους, ποῦ ἀπέχον μερικῆς ἑκατοντάδες βημάτων. Κ' ἐκεῖ, ὅπως εἶχαν μαγεύσῃ, βρῆκαν τὸ ποταμάκι, ποῦ κλυοῦσε τὰ διαυγῆ νερά του ἀνάμεσα σὲ ψηλὰς ὄχθες ἀπὸ κοκκινόχλωμα. Τὸ χρῶμα τοῦ αὐτοῦ μαρτυροῦσε τὴν παρουσίαν ὀξειδίου τοῦ σιδήρου.

(Ἐπειτα συνέχεται) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΙΡΗΝΗ ΥΜΙΝ!

Ἀγαπητοί μου, ΠΑΛΤΗΣ τῆς ἐνορίας μας μᾶς ἔλεγε χθές: —Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ γλῶσσα τοῦ παπᾶ, ποῦ θὰ διαβάσῃ τὴν εὐχὴ τοῦ Χρυσοστόμου, τὸν θαυμάσιον, τὸν πανεύγλων τὸ ἐκεῖνο πανηγυρικό, εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ Πάσχα, θὰ τραυλίξῃ λιγάκι, ὅταν θὰ προσφῆρῃ τὰ λόγια: «Νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες, εὐφράνθητε σήμερον. Ἡ τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. Ὁ μόνος πολὺς, ἔμμηδεις ἐξέλεθ πεινῶν!» Γιατί θὰ συλλογιθῆ, ὅτι λένε πράγματα ποῦ δὲν ἐφαρμόζονται... ἔφτος. Πῶς θὰ γέμῃ ἡ τράπεζα μ' αὐτὴ τὴν ἔλλειψιν τῶν κυριωτέρων τροφίμων, καὶ πῶς θὰ εἶνε πολλὸς ὁ μόνος, ποῦ ἐφθασε πέντε δραχμῆς τὴν ὀκτῆ; καὶ ποῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ μὴ νηστεύσαντες τῆς Σαρακοστής, ἀπὸ ὅλοι ἐνήστευσαν καταναγκαστικά, κ' ἐπεισαν μάλιστα, καὶ πολλοὶ ἀπέθαναν ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου καὶ τοῦ ἀποκλεισμοῦ; —Ἀλήθεια. Καὶ τὸ χειρότερον εἶνε, ὅτι ἡ ἴδια νηστεία θὰ ἐξακολουθῆσῃ καὶ μετὰ τὸ Πάσχα. Γιατί κ' ὁ ἀποκλεισμός νὰ σηκωθῆ, ὑπάρχουν ἄλλα ἐμπόδια γιὰ τὸν «ἐπιστισμὸν τῆς χώρας»: ὁ γενικὸς ὑποβρύχιος ἀποκλεισμός, ἡ ἀνάμειξις στὸν παγκόσμιον πόλεμον καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ποῦ ἴσως θὰ πάσῃ νὰ βγάξῃ σιτηρὰ, ἢ ἔλ-

λειψις ἀκόμη τῶν τροφίμων, ποῦ παρατηρεῖται εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ποῦ ὕψαυε τῆς τιμῆς τους, ὥστε, νὰ εἶνε ἀπρόσιτα εἰς τοὺς πτωχοὺς. Μὴ νομίζετε ὅτι ὑποφέρομαι μόνον ἐμεῖς ἐδῶ. Παντοῦ τὰ ἴδια, καὶ σὲ πολλὰ μέρη χειρότερα. Ἀφοῦ κ' αὐτὴ ἡ Ἐλβετία, ἡ εὐδαιμόνη, ἡ κοσμογάπητη, ποῦ ὅλοι οἱ ἐμπόλεμοι κυττάζουν πιά πῶς νὰ τῆς διατηροῦν ἀνοικτῆ; τῆς συγκοινωνίας, ἀναγκάζεται τώρα νὰ διώχῃ τὸς ξένους τῆς, γιατί δὲν ἔχει νὰ τοὺς τρέφῃ, φαντασθῆτε τί γίνεται ἄλλοῦ! Ἴσως ἢ Ἴερὰ Σύνοδος, ποῦ μὲ μιά ἐγκύκλιον κατήργησε τὴν φετεινὴ Σαρακοστή, θάναγκασθῆ νὰ βγάλῃ κ' ἄλλη, γιὰ νὰ καταργήσῃ... τὴν Παργαλία. Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει πιά ἐκλογὴ φαγιῶν κ' ἀφοῦ, γιὰ νὰ χορταίνῃ κανεὶς, πρέπει νὰ τρώγῃ, εἰτι βόσκει, ἢ λέξις Σαρακοστή καὶ Παργαλία ἔχασαν πιά τὴν σημασίαν τους. Μιά λέξις μόνην τὴ διατηρεῖ ἀκόμη εἰς ὅλην τὴν ἑντασίαν καὶ εἰς ὅλην τὴν φρίκην: ἡ λέξις Νηστεία...

Καὶ νὰ συλλογίζεσθαι κανεὶς, ὅτι ὁ καλὸς Θεὸς ἐξακολουθεῖ, ὅπως πάντα, νὰνατέλλῃ τὸν ἡλιὸν του ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς, νὰ βρέχῃ ἐπὶ δικαιοσύνην καὶ ἀδικίαν. καὶ νὰ κἀνῃ αὐτὴ τὴν Σφαίρα νὰ γυρίξῃ τὴν τροχιά τῆς, γιὰ νὰ ἐπανέρχωνται, ὅπως πάντα, ἡ ἐποχὴς τῆς σπορᾶς, τῆς ἀνθῆσεως, τοῦ θερισμοῦ, τοῦ τρύγου, ἢ μεγάλης γιορτῆς τῆς Φύσεως κ' ἢ μεγάλης γιορτῆς τῆς Θρησκείας, ἀπὸ τὰ Χριστοῦγεννα ὡς τὸ Πάσχα, γιὰ νὰ θυμίζουσι τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἕξαχασμένης ἐντολῆς τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Εἰρήνης! Τρία χρόνια, τρία χρόνια, στὴ σειρά, γιορτάζει ἡ πολιτισμένη Ἀνθρωπότης ματωμένα Χριστοῦγεννα καὶ ματωμένο Πάσχα! Δὲν εἶνε θαῦμα πῶς δὲν ἐδαρέθησαν πιά οἱ λαοὶ αὐτὸ τὸ ἀπέραντον, τὸ ἀτέλειωτον σφαγεῖον καὶ δὲν σηκώθησαν ἀκόμη νὰ βροντοφωνήσων εἰς τοὺς πολεμοχαρεῖς ὀδηγούς των τὸ εἰρηνοφόρον ἀρχαῖον; Κ' ἄλλη φορά, οἱ πόλεμοι βαστοῦσαν χρόνια καὶ χρόνια. Ἀλλὰ τὸν καιρὸ ἐκεῖνον οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦταν τόσο πολιτισμένοι. Δὲν εἶχαν τὰ σημερινὰ Ἰδανικά, τὰνθρωπιστικά, τὰ χριστιανικά Ἰδανικά τῆς Ἰσότητος, τῆς Ἀδελφότητος, τῆς παγκοσμίου Ἐνώσεως, τῆς σταθερῆς Εἰρήνης, καὶ προπάντων δὲν εἶχαν τὰ σημερινὰ μέσα τῆς καταστροφῆς. Οὔτε ὑποβρύχια, οὔτε ἀεροπλάνα, οὔτε θωρακισμένα αὐτοκίνητα, οὔτε κανόνια τῶν 42. Καὶ οἱ πόλεμοι μπορούσαν νὰ βαστοῦν κ' ἐπτὰ, καὶ δέκα, καὶ τριάντα, κ' ἑκατὸ χρόνια, ὅπως ξέρετε ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν. Ἀλλὰ τώρα εἶνε ἄλλο. Σὲ τρία μόνον χρόνια, ὁ σημερινὸς παγκόσμιος πόλεμος ἐπροξένησε τόσας καταστροφὰς κ' εἶχε τόσα θύματα, ὅσας δὲν

ἐπροξένησαν κ' ὅσα δὲν εἶχαν ὅλοι μαζί οἱ ἄλλοι εὐρωπαϊκοὶ πόλεμοι τῶν νεωτέρων χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἀλωσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως! Γι' αὐτὸ εἶνε θαῦμα πῶς δὲν βρεθῆκε ἡ ἀνθρωπότης αὐτὴ τῆ φρικώδη κατάστασι.

Ἀλλὰ ἐδάδασα πρὸς ὀλίγον, ὅτι καινούργιες φῆμες περὶ εἰρήνης τρέχουν στὸν κόσμον. Ἀς ἐλπίσωμε, ὅτι αὐτὴ τὴν φοράν, ἂν κἀμὴ πάλι κανένα κίνημα ἢ Γερμανία, — γιατί αὐτὸ λέγουσι,—καὶ ἄλλα Κράτη θάναταποκριθοῦν. Καὶ ὅτι θὰ γίνῃ ἐπιτέλους ἡ ἀνακωχὴ ποῦ θὰ φέρῃ τὴν εἰρήνην, καὶ ἡ ἀνθρωπότης, ἐλευθερωμένη ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη, θὰ πάρῃ ἓνα βαθύτατον ἀνασάσμον... Εἶνε ἡ μόνη προσευχὴ, ἡ μόνη ἰκεσία ποῦ πρέπει νὰ κάμωμε ἀπόψε εἰς Ἐκεῖνον ποῦ ἐτάφη καὶ ἀναστῆθη, γιὰ νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Μαθητάς του, τὴν ἴδιαν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως, τὸ μεγάλο του, τὸ θεῖον τοῦ παραγγέλματι: Εἰρήνην ὑμῖν! Ἀς μᾶς στείλῃ λοιπὸν τὴν εἰρήνην Του, ὡς φωτιστὴν τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς νὰ βάλουν πλέον «τὴν μάχαιραν εἰς τὴν θήκην». Εἶνε καιρὸς νὰ ξαναρχίσῃ ἡ ἡσύχη, ἡ ὠραία, ἡ εὐτυχισμένη ζωὴ καὶ νὰ συνεχισθῆ τὸ μεγάλο ἔργον τοῦ πολιτισμοῦ, ποῦ τὸ ἐκοψε ἡ τρέλλα, ἡ παραφροσύνη αὐτῆς τοῦ πολέμου. Εἰρήνην ὑμῖν! Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

LX

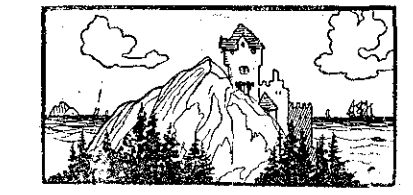
Ἡ θύελλα τὸ ἑσπέρημασε, τὸ πόντισε ἡ ἀομίρα. Τὸ ἄσπρο καρᾶβι, ἓνα γιολὸ ὡς νὰ τοῦ δειξῆ ἡ Μοῖρα. Βουβὴ μιά νεκροθάλασσα, ποῦ ἡ μοναξιά τὴν θάβει, μὰ ἐκεῖ μονάχα εἶνε γραφτὸ ν' ἀράξῃ τὸ καρᾶβι...

LXII

Ἀφρομαγῆ ἡ νεροσομιή εἰς τὸ ἀκατάγητό τῆς διάβα. μένει ὄρθιον ἀκόμη ἓνα κλονί, —κ' ἐκεῖ κρατιέται σκλάβαν μιά πεταλοῦδα: ὀλόγυρα, βράζει, βροντᾷ ἡ πλημμύρα.—ἡ πεταλοῦδα ἡ Ἑλλίδα μας καὶ τὸ ποτάμι ἡ Μοῖρα...

Χθὲς τ' ὄρθιον κῆμα ἐφρούμαζε εἰς τὰ τορνευτὰ ἀκροβραχία. Τώρα, χουσὰ ἀστραφτοκοποῦν κ' ἀσάλευτα τὰ στάχυα... Τώρα ἀγκαλιάζει τὸν ἀφρό γλυκὰ τ' ἀκροθαλάσσιον αὐτίον ἡ φουφτούνα θὰ βροντᾷ καὶ θὰ τ' ἀφροσκαπέσῃ...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

(Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Δεξιά μου, από τάλλο μέρος της θάλασσας, σε απόστασι δώδεκα μιλίων, ετήν αντικρυνή στεριά, ήταν το σπίτι των γονέων του Καρόλου Δάβσον. Από εκεί έπρεπε να ζητήσω βοήθεια.

Εκύτταξα σε τί θέσι εύρισκτο ο ήλιος και είδα, ότι ή θέσις του ήταν εύνοική. Ο Κάρολος, αυτή την ώρα, θα εκάθητο στη σκοπιά του. Γιατί πρό δεκαοκτώ μηνών, ο φίλος μου κ' εγώ είχαμε συμφωνήση μεταξύ μας ένα είδος τηλεγραφικής συνεννοήσεως με τη βοήθεια ήλιακών λάμπων. Ίδρύσαμε δηλαδή ένα όπτικό τηλεγράφο και καταστρώσαμε αλφάβητο και λεξικό προς χρήση μας. Πρέπει να όμολογήσω, ότι δανεισθήκαμε πολλά από τον τηλεγραφικό κώδικα του Μόρς.

Ο Κάρολος είχε ένα εξαδέλφο στο Τηλεγραφείο του Νόρθφορτ κι αυτός μ' εδωτε πολύτιμες εδηγίες. Το παιγνίδι μ' ε είχε ένθουσιάση. Και καθημερινώς εφεύρισκαμε καινούργιες τελειοποιήσεις του συστήματός μας.

Στο διάστημα των διακοπών, δύο φορές την ημέρα, τακτικά, συνεννοούμεθα με τα φαινεύματα. Το πρωί, όταν εύνουσε ο ήλιος, επήγαινα στους βράχους της ακρογιαλιάς κ' έστελνα ένα τηλεγράφημα στον Κάρολο. Εκείνος πάλι, τάπόγευμα, ανέβαινε 'ς ένα μικρό ψώμα, πίσω από το πατρικό του σπίτι, και μου έστελνε την απάντησι.

Αυτό το καθημερινό μεταχείρισμα των σημάτων μ' ε είχε δώση μεγάλη εξέσκησι κ' εξακαρώναμε πιά για την εφεύρεσί μας, ο Κάρολος κ' εγώ, ο να είχαμε ανακαλύψη αυτόν τον ήλιο ή επινόηση τον καθρέπτη. Η περηφάνεια μας μεγάλωσε ακόμη, από την ημέρα που ο πατέρας μου μ' ε είπε, ότι αυτό το σύστημα τής συνεννοήσεως μπορούσε, σε καμμιά περίστασι, να χρησιμεύση.

Και να που ήλθε σήμερα ή περίστασι, για ναποδείξωμε ότι το παιδικό μας παιγνίδι είχε αξία και χρησιμότητα.

Έστησα γρήγορα-γρήγορα το μικρό κοντάρι, που το είχα φυλαγμένο στη σπηλιά, έκρέμασα τόν καθρέπτη και με

«Τί ήσυχη που ήταν ή σπηλιά μου!...» (Σελ. 144, στ. γ')

τον κώδικα των σημάτων στο χέρι, αρχισα να τηλεγραφώ.

Στην αρχή, δύο άστραπές άλλεπάλληλες εσήμαιναν: «Επείγον! επείγον!»

Κ' εξακολουθούσα, προσέχων να χωρίζω καλά τής λέξεις μου, για να μη γίνη κανένα λάθος, καμμιά παρενόησι: «Ο Φραντζέσκος κ' εγώ σε κίνδυνο μεγάλο. Σπαρμπούτζηδες εδω. Πατέρας λείπει. Στείλατε άμέσως βοήθεια.»

Ο Κάρολος ήξερε καλά όλη την ιστορία των Σπαρμπούτζηδων και δεν θα εδυσκολευέτο βέβαια να καταλάβη τί έτρεχε, από τα λίγα αυτά λόγια. Για να είμαι όμως ακόμη πιο βέβαιος, ότι θα καταλάβαινε, του τα επανέλαβα κάμποσες φορές.

Δεν είχα τρόπο για να μάθω θετικά αν ο Κάρολος ήταν τώρα στη θέσι του κ' εδέχετο το τηλεγράφημά μου. Δεν είχα όμως καμμιά άμφιβολία. Γιατί τάχα ο φίλος μου θα έλειπε σήμερα; Καμμιά ημέρα δεν είχε λείψη.

Η βοήθεια που έζητησα, θα μ' ε ήρχετο.

Με τα κιάλια στο χέρι, κάθησα στο βράχο κ' εξέρευνήσα τόν όρίζοντα, για να ιδώ από την πρώτη στιγμή το σωτήριο πλοίο. Ηξερα, ότι δεν ήχρειάζετο πολύ ως που να βρῆ ο Κάρολος τόν πατέρα του, να τού δώση την είδησι και να συνεννοηθούσι οι δύο τους με κανένα άλλον, για τη βοήθεια. Ολίγη ώρα ακόμη, έλεγα, και το πλοίο θακανε πανιά.

«Αλλά, ταραγμένος καθώς ήμου, δεν μπορούσα ναχω ύπομονη και μου εφαινετο ότι ο καιρός άργοπορούσε φοβερά...» Όπως δήποτε περίμενα, Κ' εξακρίνα είδα κάτι τί που μ' ενδιέφερε πολύ: Η θαλαμηγός που είχαν κλέψη οι Σπαρμπούτζηδες, ήταν άγκυροδοτημένη στην είσοδο του όρμου. Την έγνωρισα εύθως: ήταν ή «Πριγκήπισσα Ίθα» του κ. Μπλουντελλ, ενός από τούς καλλιτέρους φίλους του πατέρα μου.

Μ' ένα σπαρό λοιπόν δύο τρυγόνια: «Αν ή βοήθεια μ' ε ήρχετο έγκαιρώς, και τούς Σπαρμπούτζηδες θα πιάναμε, και στον κ. Μπλουντελλ θα εδίδναμε το κλεμμένο του πλοίο.

«Επιτέλους! Η καρδιά μου εσκήρτησε από χαρά. Εκεί - κάτω, μακριά ά-

κόμη, είδα με τα γυαλιά ένα σημάδι μικρό, που μεγάλωνε όλοένα. Ήταν το πλοίο, που ήρχετο να μ' ε σώση! Γι' αυτό δεν είχα καμμιά άμφιβολία.

Κ' ε περίμενα... Τί ήσυχη που ήταν ή σπηλιά μου! Κάπου - κάπου περνούσε κανένας γλάρος κ' άφινε μια κραυγή. Κάτω από τα πόδια μου, πολύ κάτω, βαθειά, ή θάλασσα τραγουδούσε χαϊδεύοντας τούς βράχους. Αλλά κάπου-κάπου και μια άσχημη κραυγή έτάραττε τη μεγάλη ήσυχη: ήταν οι Σπαρμπούτζηδες, που έκραζαν ο ένας τόν άλλον. Κι' ο κακόμοιρος ο Φραντζέσκος θα τούς άκουγε βέβαια από τόν κρυφώνα του. Ήταν στιγμές, που μου εφαινετο, ότι ή φωνές των έβγαιναν απ' αυτή τη χαράδρα του Κρυφούδενδρου.

Τί αγωνίες θα εδοκίμαζε τώρα το δυστυχισμένο παιδί! Και πώς ήθελα να μπορούσα να τόν ήσυχάτω. να τού πω ότι ή βοήθεια ήρχεται!..

(«Επιτεται συνέχεια») ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

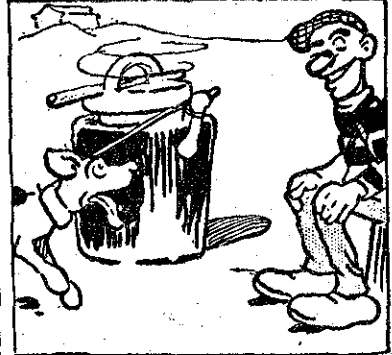
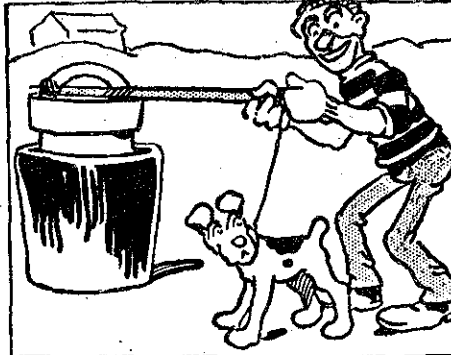
Γ'. — ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

[Διάλεξις του κ. Γεωργίου Ζερβού]

Ο Άνδρας; Τυπάλδος; Λασκάρτος; εγεννήθη εις το Αηζούρι το 1811, από άρχοντική της Κεφαλληνίας οικογένειαν. Ήσπούδασεν εις την Κέρκυρα, κατόπιν εις την Πισσαν της Ιταλίας και τέλος εις το Παρίσι, όθεν επέστρεψεν εις την πατρίδα του διαηγόρος το 1839. Αλλά το επήγευμα δεν τόν είλιξε και το άφισε, ειά να καλλιεργή ήρώως τα κημάτιά του και να καγίνεται εις τα γράμματα. Νεώτατος, εχεν αρχιση να γράψη ποιήματα, λυρικά και εύτραπέλια ή σατυρικά. Εκτός των έμμέτρων, μεταξύ των οποίων εχχει το «Αηζούρι», έγραψε και διάφορα πεζά, τα κυριώτερα των οποίων εινε τα «Μυστήρια της Κεφαλονιάς» και «Οι άνθρωποι Χαρακτήρες», εφείδωσεν δέ επί τινα έτη και τόν περιφήμον «Λύχνον», εφημερίδα. Τα συγγραμμάτιά του τω έστολιχισαν πολλάς καταδιόξεις και μεγάλας περιπετείας. Οί εχθροί του μάλιστα ενήργησαν να φοριστή και από την Ιερή Σύνοδον, ως έμπαίζων την Θρησκείαν, ενώ ο ποιητής έπολεμούσε μόνον τάς θρησκευτικάς και κοινωνικάς προλήψεις του τόπου του και της εποχής του. Τουτό άγνωριστή επιτέλους και ή Ιερή Σύνοδος έλυσε τόν άφορισμόν της. Γέρον τω μώμενος και αγαπούμενος, φημισμένος και ένδοξος, ο Λασκαράτος άπέθανεν εις το Αργος το 1901.

Ο Λασκαράτος ήτο ποιητής, κυρίως σατυρικός, με πολλήν δύναμιν, ιδιορρυθμίαν και χάρι. Ήτο επίσης ένας κοινωνικός φιλόσοφος και παρατηρητής; με όβυ βλέμμα και με πολύ γενική αντίληψις. «Ήτο ακόμη ένας πολεμιστής: ιδών άπόρητος, σταθερός, αήφών τα πάντα, χάρη του κοινού φαισι, ου και της επικρατήσεως της αληθείας. Ήτο τέλος ένας άνθρωπος έντατος, τίμιος καθ' όλην την σημασίαν της λέξεως: λεγός, άσιπλος, τύπος οικογενειάρχου και πολιτου. Δι' αυτό είχε το άδρος με φωνάζη εις τούς εχθρούς του, με το μέτωπον ύψηλά: «Γέννη τίμοι σαν και μένα, και τότε τα φτιάνουμε»

ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ ΤΟ ΓΙΑΤΣΟ ΤΟΥ Ο ΚΥΡ-ΜΑΘΙΟΣ

Με τής πρώτες ζέστες τής άνοιξεως, ο κυρ-Μαθίος έπιασε την παλιά του τέχνη. Κατασκευάζει γιατσο (παγοτό) και το πουλά στους δρόμους μια πεντάρα το κουπάκι. Κουράζεται όμως να γυρίξη μόνης του την παγοτιέρα και δεν έχει ο πτωχός ούτε άτιμό, ούτε ήλεκτρισμό στη διάθεσί του. Έχει όμως ένα σκύλο, άρκε-

τά πεινασμένο, ένεκα ο άποκλεισμός, κ' ένα κόκκαλο από μπουτι, που τού το χάρισε ο γείτονας χασάπης. Τί σοφίζεται λοιπόν; Ζέβει τόν σκύλο στη μηχανή του, δένει και το κόκκαλο εκεί στο δοχείο που γυρίζει. Ο πειναλέος σκύλος όρμη ήσπάξη το κόκκαλο, αλλά βάζει σε κίνησι τη μηχανή και το κόκκαλο τού φεύγει. Ο σκύλος το κυνηγῶ,

το κόκκαλο γυρίζει, κ' αυτό εξακολουθει ως ότου πήξει το γιατσο. Κι' ο κυρ-Μαθίος ξεκουράστος, βγίνει στους δρόμους να το πουλήση. Η αλήθεια όμως εινε, ότι το βράδυ, μοιράζεται με τόν σκύλο το φαί που αγοράζει με τα κέρδη του. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

«Η καρδιά μου.

[Από τα Λυρικά του Λασκαράτου]

«Όντις είμαι στόν κάμπο μογαχός μου, Έχω μια συντροφιά τής όρεξιάς μου, Συντροφιά την καλλίτερη τού κόσμου: Έχω τη συντροφούλα τής Καρδιάς μου. Καρδούλα μου πιστή συντρόφισσά μου, Που δέ δίνει ύποψίες τής φαντασίας μου, Που δέ χολοταράζει τάντερά μου Και ποίνε όλη για με κ' όλη δική μου, — Δική μου σαν μπορεί νανε ή Καρδιά μου. Πόσες φορές κ' εκείνη κλαίει μαζί μου Με πίκρα άληθινή το ριζικό μου! Μα εκείνη ή πίκρα είν' εύχαριστήσι μου, Κ' εύθως παρηγοριέμαι άνάμεσό μου. Ρίχνω το βλέμμα γύρω, στής δουλειές μου Κ' εδω βλέπω ένα φάτεμα δικό μου, Τόν κόπο μου, τής έργοιες κ' ιδρωτές μου! Πιάνω τότε τα σχέδια και, ό Θε μου! Πόσες ποίνε ή εύχαριστήσές μου! Και λέω στη χώρα να μην πάω ποτέ μου.

Ύποσπάσματα από Σατυρικά.

«Ο Μούσα, στόν αιώνα που βρεθήκαμε, Η κύττα για παράδες, ή καθήκαμε!

Και γεμίζουν όλ' οί δρόμοι ύποκριτάδες Όπου με θαυμαστήν άδιατροπία, Αποκαλούνται ένάρτεροι άφεντάδες, Άφεντάδες με άγάπη κ' εύσπλαχνία. Εκείνοι οί ίδιοι, που στην κάμαρά τους, Γδουόν το χωριάτη και το γείτονά τους!

«Εγώ όμως δεν τώ παίρνω στην ψυχή μου Πώς κ' ή Εύα είχε άντικλειδι κ' έστρου- [πούλευε. (*)

Τό λέν οί ιστορικοί μας, άκριμά μου, Κι' λένε πώς ο Διάβολος τη συμβούλευε Και πώς μετατρεμμένος εισε φειδι Της επήγε μια μέρα το άντικλειδι.

Βέβαια, που έπειτ' από τούς αιώνας Όπου εφτιάστηκε ο Κόσμος, δέ μπορεί Να γυρορίζουμε αν εινε άπατεώνες Ή ά λένε την αλήθεια οί ιστορικοί. Μά, από τής τωρινές γυναικες κρίνει Κανείς, άπάνω-κάτω, και για κείνη.

(*) Έκλεδε τα λεπτά τού Αδάμ.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΚΟΜΗ ΝΕΡΑ ΓΙΑΣ; Παιδικός Διάλογος

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΔΕΛΕΣ, 9 χρονών. ΔΙΑΙΚΑ, 7 χρονών. Η ΜΑΜΜΑ.

TOMMY, το χαριτωμένο σκυλάκι τής μαμμ'ας και το αγαπητότερο παιγνίδι των παιδιών. «Ο διάλογος γίνεται 'ς ένα παιδικό δωμάτιο, λιγάκι άνατάσται. Παιγνιδια σπορτισμένα εδω κ' εκεί. Ο Δελες σήνει ένα μικρό σιδηρόδρομο, με «καταστροφές». Η Διλικα κάθετα στην πολυθρόνισα τής σκεπτικής.

Διλικα: — Αελέ!... Αελέ!... Ε!... Ε!... Θα μού πής λοιπόν; Ξ' ερώτησα αν υπάρχουν' ακόμη Νεράιδες. Τι λες εσύ;

Δελες: — Αν εινε να μού κάνης τέτοιες ερωτήσεις, καλλιτέρα να μάφινης ήσυχο... Έχω τώρα δουλειά. Και δουλειά πολύ δύσκολη. Αυτός ο σιδηρόδρομος θέλει προσοχή... Ε, Τόμμυ! κάθησε φρόνιμα. Τώρα, τώρα θα παίξης. Θά σε βάλω 'ς ένα βαγόνι και θα είσαι ο επιβάτης. Θά μπορέσης όμως να περάσης από τα τούννελ... Καλά, βγάζω τή στέγη και χωρείς στα βαγόνια' τα τούννελ όμως... Διλικα: — Ελα λοιπόν, Δελέ!... Πές μου!

Δελες: — Όψ!... άφισέ με, άνόητη!

Διλικα: — Όχι, Δελέ, θέλω να μού πής... Δελες: — Ε, μά είσαι άγνώφορη! Τι έπιμονή!... Λοιπόν όχι! όχι! Δεν υπάρχουν πιά Νεράιδες, τελείωσε!

Διλικα: — Α! (Συλλογίζεται λίγες στιγμές:) Τότε λοιπόν... εινε κάτι τί, που δεν τώ καταλαβαίνω.

Δελες: — Πώς τώπαθε;... Και τ' εινε πάλι αυτό που δεν καταλαβαίνεις;

Διλικα: — Νά, χθές πήγαμε στόν Κινηματογράφο. Κ' είδαμε πολύ ώραία πράγματα. Αλήθεια, Δελέ!

Δελες: — Νά, δεν ήταν άσχημα. Έκείνο μάλιστα το κυνήγι των λεονταριών... Α, ήτον έντακτο!

Διλικα: — Έμένα μάρεσε περισσότερο ή ιστορία τής μικρούλας όφρανης, που την έπροστάτες ή καλή εκείνη Νεράιδα. Θυμάσαι; Βλέπαμε κάθε τόσο τη Νεράιδα να περπατῆ στόν άέρα. Τίποτε δεν την κρατούσε, από πουθενά δεν πιάνουσαν

κ' ούτε είχε φτερά, σαν τα πουλιά. «Ε... Δελες: — Και γι' αυτό ρωτάς αν υπάρχουν ακόμη Νεράιδες;

Διλικα: — Γι' αυτό βέβαια!... Εγώ, από χθές, είμαι βεβαία πώς υπάρχουν.

Δελες, άφινε τόν σιδηρόδρομο και στέκεται μπροστά στην άδελφή του: — Α, μπά! εχεις λάθος.

Διλικα: — Μα στάσου να ιδής! Έγώ ρώτησα το μπαμπά τί εινε ο Κινηματογράφος. Και μού ειπε πώς εινε φωτογραφίες, που περνούν από τάσπρο πανί που βλέπουμε, ή μια κατόπι στην άλλη, πολύ-πολύ γρήγορα. Δεν εινε αλήθεια αυτό;

Δελες: — Όσο γι' αυτό, ναι,

Διλικα: — Πολύ καλά! Η φωτογραφίες όμως εινε πράγματα αληθινα, πράγματα που υπάρχουν. Εγώ, εσύ, ή μαμμά, οί άνθρωποι όλοι. Αμα βλέπη κανείς εκεί μια κυρία να περπατῆ στόν άέρα, θά πῆ πώς αυτό εγεννε. Αλλά ούτε σύ, ούτε εγώ, ούτε ή μαμμά δεν μπορούμε να περπατήσουμε στόν άέρα. Θά πῆ λοιπόν πώς φωτογράφησαν εκεί με Νεράιδα.

Δελες, με γέλια: — Όχι, Διλικα, δεν είν' αυτό!... Μα πώς μπόρεσε να φαντασθής μια Νεράιδα, να πηγαίνη στο φωτογράφο να κάμη την φωτογραφία της;!

Διλικα: — Μα δέ θα πῆγε αυτή. Θά την πήραν καθώς πετούσε.

Δελες: — Άλλη άνοησία!

Διλικα: — Μα καλά. Έσύ λοιπόν τί νομίζεις; Πώς γίνεται αυτό;

Δελες, στενοχωρημένος: — Α, δεν ξέρω... δεν εσκέφθηκα... Βέβαια, κάποια κυρία θά βύζουν... (Έξαρτα.) ΎΑ ναι! τώρα το θυμήθηκα. Ο μπαμπάς ειπε μια μέρα, ότι κρεμούν τούς ανθρώπους με σχοινιά, τούς αναβουκατεβαζόν και έτσι φαινεται πώς περπατούν στόν άέρα. Νομίζω πώς αυτό κάνουν κάποτε και στο θέατρο.

Διλικα: — Α, μπά!... Δεν τώ παραδέχομαι εγώ!... Και πρώτα-πρώτα, στη φωτογραφία θάβγαίγαν και τα σχοινιά. Έπειτα, οί άνθρωποι θά κοφομοσιάζονταν, αν τούς κρεμούσαν έτσι όπως λές!...

Δελες: — Καθόλου! Α, να 'σαι-σαι ένα σχοινί. Στάσου να σε δέσω, νάναιβώ σε μια καρέκλα και να σε σηκώσω. Θέλεις; Θά γίνης Νεράιδα.

Διλικα: — Όχι, όχι, εύχαριστώ!... Κι' αν κοπή τώ σχοινί;... Δέ θέλω!

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλάξουν—τὸ Θαλασσοπούλι (0) μὲ Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀσπρον Κόρακιαν (ἔτσι εἴπαμε; αὐτὸ τὸ ποίημα τὸ ἐδημοσίευσεν πρὸ 35 ἐτῶν!) Νεαρόν Ἰαπόδην (χαίρω πού εὐχαριστήθης διότι σὲ διώρθωσα αὐτὸ σημαίνει ὅτι θὰ μάθῃς καὶ θὰ προοδεύσῃς) Ἥρωα τοῦ Σουλίου (μὰ εσείς οἱ μικρότεροι ἔχετε τὴν Βιβλιοθήκη σας: εἰν οἱ τόμοι καὶ τὰ βιβλία τῆς Διαπλάσεως) Θαλασσοπούλι (εὐχαριστῶ καὶ περιμένω) Ἐρηβὸν Ἐρημὴν (θὰ δημοσιευθῶν γρήγορα: σιγά-σιγά θὰ συνθίβῃς καὶ θὰ στέλλῃς περισσότερα.) Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου (βεβαίως δὲν παραλαμβάνω τὰς ἐπιστολάς σου θέλον προσθετοῦ τέλος γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὰς συγίζῃς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ νὰ βάζῃς τὸ γραμματόσημον πού χρειάζεται.) Νατάκι τῆς Δήμου (περαστικά: πολὺ λυπήθηκα πὺς εἶσαι τώρα;) Μπουμπότα (γιατί; πολὺ νόστιμο! δὲν χρειάζονται ὄλο σοβαρά) Νικ. Χ. Β. (ἔχει καλῶς;) Κ. Ἀντ. Κρ. (ὄχι δὲν σὲ παρεξήγησα, γιατί ἤξερα ὅτι εἶχες διαγωνισμοὺς συνεμορφώθη) Δ. Ἰωάν. (χαίρω πολὺ Πνευματικῶς Ἀσκήσεις νὰ μοῦ στείλῃς, ὅταν ἰδῇς τὴν σχετικὴν Προκήρυξιν.) Δελν, Νατάκι τῶν Σπετσῶν, Ναπολέων Α' Τσαχοῦδι τῆς Λευτεριάς, Μυγκέ, Ἰούλιον Κάσαρα κτλ. Μεγάλην Ἑλλάδα, Θραμβον τοῦ Δικαίου (ἔστειλα, εὐχαριστῶ).

Δάκτυλα Ἀστέρα, Ἐλληρικὸν Ἰδεῶδες, Σανθὴν Πιργμηποπούλαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27ην Μαρτίου, ἠπάντησά εἰς τὸ προσχέει.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τὸν τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ νὰ περνᾶτε ὥρα τὰς ὥρας σας.

NEOS Τιμοκατάλογος
Καταργῶν πάντα προηγούμενον
23 ΤΟΜΟΙ 23
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

- 3 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896 ἑκαστος ἀδετ. δρ. 3.—Χρυσῶδ. δ. 6.
9 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1897 ἕως 1905 ἑκαστος ἀδετ. δ. 7.—Χρυσῶδ. δ. 10.
11 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1916. ἑκαστ. ἀδετ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἰ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1916, κόκκινα μὲ χρυσα γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τόμον, εἶνε ἡδὲ ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχμῶς 2.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Ἀρχὴ τοῦ νέου 164ον Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων, Ἀπριλίου—Ἰουλίου.
Αἰ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25ης Ἰουνίου.

227. Λεξιγράφος
Τὸ πρῶτον, τοῦ Πριμοῦ Κάλπιον υἱὸν δηλοῖ.
Καὶ συγγεῖ; εἰν ἄλλο,
Κάθε πατρός, σενοί.
Πρωτεύουσα δὲ τ' ἔβλον
Μεγάλη καὶ κλεινὴ,
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πατρίδος τῶν Ἑρῶν

228. Στοιχειογράφος
Νῆσος εἶμαι τοῦ Αἰγαίου.
Τὰ φωνήεντα ἄν μάλ' ἔξῃς,
Εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἀμέσως;
Μίαν χώραν ἔδω κωτάρης.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σανθῆς Πιργμηποπούλας

229. Μεταγραμματισμός
Ἀπὸ νῆσον τῆς Ἑλλάδος,
Ἄν ὁ λύτης ἴωτα βγάλλῃ,
Κ' εἰς τὴν θέσι τοῦ Ρῶ βάλῃ,
Μία χώρα εἰς τὸν Αἶγον
Ἐκκουμένη θὰ προβάλλῃ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰσθηματοῦ τῆς Πατρίδος

230. Μωσαϊκόν
Ἀδάμ, Εὐὶ καὶ Ἀδὸς,
Πάπια, Χίνα καὶ Πηλός;
Σοῦ δανείζου ἀπὸ ἑνα,
Γιὰ νὰ γράψῃς μὲ τὴν πέννα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄλκη

231. Ταῦ
+ + + + = Νῆσος τῶν Κυκλάδων
* * + * = Νῆσος τῶν Κυκλάδων
* * + * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος;
* * + * = Ἀίσθημα χριστιανικόν.
* * + * = Μήτηρ μυθικοῦ ἥρωος;
* * + * = Ἀρχαῖος ναύαρχος;
* * + * = Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας.
Ἡ κάθετος πόλις τῆς Ἰταλίας.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σιλαβωμένης Ἑλληνοπούλας

232. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων
Θεὸ—μέλος τοῦ προσώπου—φωνήεν+ (Ἐπιθετον—ἀντωνυμία) μετοχὴ + (Ἐπαρχία τῆς Μ. Ἀσίας—τροπικόν) ἄνη.
Ἀθροισμὸς ὑπολοίπων: Κράτος τῆς Ἀσίας.
Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροπόδου

233—237. Μαρινὸν Γράμμα
Τῆ ἀντάλλαγ' ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραφῆς αὐτοῦ, ἔλαι: τῶσαι λέξει:
ἄμμος, ἔκτος. Παῖδος, χοῦς, ἄπορος.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῆς Καβάλλας

238. Ἀηροστιχίς
Τάρχηκα τῶν κάτωθι χρησιμοποιῶν λέξεων ἀποτελοῦν γεωμετρικὸν σχῆμα.
1, Φύλαξ τοῦ Ἄδου, 2, Εὐόσμον ἄθος, 3, Κράτος βιλκανικόν, 4, Ἀρχαιότατος μουσικῶς, 5, Ἐντόπιον.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Νυκτολούουδο

239. Ἑλλισοσύμφωνον
ιοι - ευνοι - αι - υνοι - ο - ασο - ιι
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν
240. Γεῖφος
+ Βουλαὶ Τ Τ Μαγειρικόν Τ
V Μ Τ Τ ἡσ Τ Ἀμυμονικόν Τ
T T Ἰ Τ Ὀσκητόν Τ δέλ' Τ
T T Τ Τ Ἀγγλικόν Τ
T T Τ Τ Ἀττικόν Τ
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνας

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ μόνον μὲ π α χ ε α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κ ε ρ α λ α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος δρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότεραι τῶν 15 πληρόνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς σ ε τ χ ο ς, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξ λέξεις ἀπλᾶ. Αἱ μὴ συνοδεύουσαι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελαὶ δὲν δημοσιεύονται.
[IZ—67]

Ἐρημὴ Βαρκοῦλα, σοῦ εὐχομαι καλὸν Πάσχα καὶ σ' ἔρωτῶ ἄν δέξῃσαι ἀλληλογραφίαν μίση Διαπλάσεως. —Μυγκέ.
[IZ—68]

Ἦτέα, πρὸ πολλοῦ στεροῦμαι ἐπιστολῆς σου, οὗτε τὰ Μ. Μυστικὰ σου ἔλαβα. Διὰ τί; Μήπως ἐλησμόνησαι τὴν Φλόρα σου;
Τρελλὴ Κορφατοπούλα

ΟΙ ΑΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ὄσον αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον ἐλήφθησαν ἀπὸ 22—28 Μαρτίου

ΑΘΗΝΩΝ: Κ. Α. Κροντηρᾶς, Χωρὸς ὑπογραφῆς, Σπ. Π. Νικολαΐδης, Επ. Μ. Σακελλαρόπουλος, Μ. Η. Συνοδινός, Π. Π. Δεληγιάννης, Σ. Νικολαΐδης, Γε. Ἀλεξάνδρος, Σοφία Κανάτου, Δ. Χατζηδόπουλος, Α. Ν. Θ. Κλαδάς, Π. Π. Καρανίκας, Ἐρηβὸς Ἐρημῆς, Β. Βαράσσης, Γ. Θ. Τρέστας, Μαρία Ι. Καταμάκου, Ν. Ερ. Παπαμανώλης, Κ. Ν. Χριστοπόπουλος, Γερμανόπουλος, Γ. Ε. Ὀλσεν, Ἄννα Καχρημάνη, Θ. Ηλ. Φουστάνος, Ερμ. Ι. Σέρβης, Ἐλένη Ἡσπύτη, Καλλιμάντζαρος, Θ. Α. Κολοβός, Ἐλενοπούλου, Ἰωάννα Θ. Μπάρακα, Ὀδοιπόρος, Ἄγ. Α. Βραζιλιάτης, Ζωὴ Ἡσπύτη, Ν. Βαρέσης.
ΑΙΓΙΟΥ: ΑΛΥΡΕΝΤΙΟΥ: Ἀγ. Ν. Παπαδημητρίου, [δς]

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Σοφία Ν. Παπαντωνοπούλου, ΑΣΑΝΑΓΑ: Ἰωάν. Π. Σταθόπουλος, ΒΟΔΟΥ: Κατίνα Γ. Γιαννακοπούλου, Κ. Γ. Παπαγεωργίου, Ακ. Ζυγολομπῆς, Α. Γαμβέτας, Δ. Παπαγεωργίου, Ἀντ. Ι. Καμηλιάρης, Π. Γ. Βατσέλας, Δ. Θ. Θεοδορόπουλος, Κ. Γαντζόπουλος, ΓΥΘΕΙΟΥ: Α. Καραμπίτσας.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ηλ. Κορβίνας, Ροβέρτ. Κορβ. Σαμπεδάτ Μάτσας.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Π. Μουμάκος, ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Β. Π. Ρότας, Π. Ν. Παπακωστάκου, Κ. Γ. Κομπιλιῆς.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Μ. Ν. Γιαννιτάκης, Μπουμπότα, Στ. Κ. Δελακώτσος, Δαφνοστεφῆς Βασιλέως.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ναυτόπουλο, Αικατερίνη Α. Γαλῆν, Ασυρατωτικὴ Σφιγγίς.
ΛΕΩΝΙΔΕΩΝ: Ἐλένη Ἰσομάνη.
ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Διονυσία Εὐστ. Χαχῆ.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Ἄγ. Σαυρόπουλος.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Γ. Σ. Καμπέτας.
ΠΑΤΡΩΝ: Α. Ι. Δαγωνιάννης, Γ. Γ. Μακρότος, Ἰσμήνη Χακαλάμη, Θ. Γεωργόπουλος, Κ. Γ. Αναγνωστόπουλος, Μεν. Α. Σινάνος, Ἑλληρικὴ Γῆ, Αεὶς Π. Νικολόπουλος, Ἄρ. Πλατυμέσης, Ἀλεξάνδρα Πλατυμέση, Ἑλλ. Παππολυχορίου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θ. Α. Σακελλαρόπουλος, Στ. Α. Σιωτάς, Α. Γ. Ζαβάρης, Στ. Ι. Σαφαρῆς, Στρ. Μανωλόπουλος.
ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Ὅλον τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτικὰ καὶ ἐληρωθήσαν οἱ ἐξῆς τρεῖς ΣΟΦΙΑ ΚΙΝΑΤΟΥ ἐν Ἀθήναις, ΚΩΝΣΤΑΝ. Γ. ΚΟΥΜΠΗΣ ἐν Κορίνθῳ καὶ ΜΕΝΕΛΑΟΣ Α. ΣΙΝΑΝΟΣ ἐν Πάτραις οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

Ὅλας τὰς τυπογραφικὰς σας ἐργασίας εἰς τὸ Τυπογραφεῖον
ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ
3 Ἐδριπίδου 3, Ἀθήναι

Πλουσία συλλογὴ στοιχείων καὶ κοσμημάτων
Μηχανήματα τελειότατα
Τιμαὶ εἰλικρινεῖς

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐπιστάμενον ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλῆς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικῶς Ἐξωτερικῶς
Ἔτησια δρ. 8.— Ἔτησια φρ. 10.—
Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος 5,50
Τριμηνος 2,50 Τριμηνος 3,—
Αἱ συνδρομα ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ἸΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἀπριλίου 1917

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.
Φύλλα προηγούμενων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὀδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βασιλειον
Ἔτος 39ον.— Ἀριθ. 19

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ
[Μυθιστόρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ἀπὸ τὸ χροῶμα τῶν ἰχθῶν του, τὸ ποταμάκι βαπτίσθηκε ἀμέσως Κόκκινον Ποτάμι.

Δὲν ἦταν παρὰ ἕνα μεγάλο ρυακί, βαθὺ καὶ γάργαρα, σχηματισμένο ἀπὸ τὰ νερά τοῦ βουνοῦ, πού ἄλλοῦ σάν ποτάμι, ἄλλοῦ σάν χεῖμαρρος, ἐδῶ ἔρρεε ἤσυχα ἐπάνω στὸν ἄμμο κ' ἐκεῖ βροντοῦσε ἐπάνω στὰ βράχια ἢ ἔπεφτε σὲ μικροὺς καταρράκτες, ὡς ὅτου ἐφθανε κ' ἐχύνετο στὴ λίμνη. Τὸ μάκρος του ἦταν ὡς ἐνάμισον μίλλι καὶ τὸ πλάτος του ὡς τριάντα, καὶ σὲ μερικὰ μέρη ὡς σαράντα, πίδα. Τὰ νερά του ἦταν γλυκὰ κ' ἀπὸ τοῦτο ἐσυμπέραναν ὅτι καὶ τῆς λίμνης θὰ ἦταν τέτοια. Καλοτυχία, καὶ τοῦτο, γιὰ τὴν περίπτωσι πού θὰ εὕρισκαν εἰς τὴν ὄχθησ τῆς κανένα μέρος, καταλληλότερο γιὰ κατοικίαν ἀπὸ τὰ Καμίνια.

Ὅσο γιὰ τὰ δένδρα πού ἐσπίαζαν τῆς ὄχθησ τοῦ κρῆκ, ἦταν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τὰ εἶδη πού ἀφθονοῦν στὴν εὐκρατὴ ζώνη τῆς Αὐστραλίας ἢ τῆς Τασμανίας, καὶ ὄχι ἀπὸ τὰ κωνοφόρα ἐκεῖνα πού ἐδῶσαν τὸ ἄλλο μέρος τοῦ νησιοῦ. Εἰδικώτερα ἦταν καὶ ζ ο υ α ρ ί ν ε ς, εὐκάλυπτοι καὶ κέδροι. Ἐλείπαν ὅμως οἱ κοκκοφοίνικες, πού ὑπάρχουν ἀθροῖοι εἰς ἄλλα νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ.
— Τί κρίμα! εἶπε ὁ Χάρμπερτ.

μπερτ' ἕνα τόσο χρήσιμον δένδρον, πού κάνει τόσο ὥραϊα καρῦδια!
Στὰ κάπως ἰσχνὰ φυλλάδια τῶν εὐκαλύπτων καὶ τῶν κωνοφόρων, πού δὲν ἐμπόδιζαν τὸ ἀπλωμα τῶν πτερῶν τρυς, ἐπαγγινίδιζαν ἕνα πλῆθος πουλιὰ πολυθρόμβια καὶ πολυχρώμα, παπαγάλοι προπάντων διαφόρων εἰδῶν, ἄσπροι, στακατεροί, παρδαλοί, πράσινοι, κόκκινοι, γαλάζιοι, πού ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι

Ἐρεῖς χιλιάδες τοῦθλα ἀραδιάσθησαν...

τοὺς βλέπει ἀνάμεικτὰ ἀπὸ ἕνα πρίσμα.
Ἐξαίρετα, μιά παράξενη συναυλία ἀπὸ φωνῆς ἀταίριαστες ἀντήχησε σὲ μιά λόχη. Οἱ ἀποικεῖ ἀκούσαν μαζὶ τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν, τῆς κραυγῆς τῶν ζῶων καὶ ἕναν ἄλλο ἦχον, πού μπορούσε νὰ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὰ χεῖλη κανενὸς ἀγριανθρώπου. Ὁ Νάβ καὶ ὁ Χάρμπερτ ὤρμησαν πρὸς ἐκεῖνοὺς τοὺς θάμνους, χωρὶς καμμία προφύλαξι. Εὐτυχῶς, δὲν

ἦταν ἐκεῖ—μέσα οὔτε θηρίον, οὔτε ἀγριανθρώπος ἀλλὰ ἀπλοῦστα ἕνα μικρὸ κοκάδι ἀπὸ τὰ ὠδικὰ καὶ μιμητικὰ ἐκεῖνα πουλιὰ, πού τὰ λέγουν «φρασιανούς τοῦ βουνοῦ». Μερικὲς ἐπέδεδιες μπαστονιῆς ἔδωσαν τέλος στὴν παράστασι τῶν πτερωτῶν μίμων καὶ συγχρόνως ἐπρομήθευσαν λαμπρὸν κρέας γιὰ τὸ δειπνον.

Παρακάτω, ἕνα κοκάδι τετραποδῶν, πηδηκτῶν, πετακτῶν, πού θάλεγε, ἀπὸ τὰ φεβερὰ πηδήματα πού ἐκάναν, πῶς εἶχαν πτερά, —ἐπέρασε μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἀποικεῖς μὲ τέτοια γρηγοράδα, πού μόλις ἐπρόφθασαν νὰ τὸ ἰδοῦν.

— Καγκαρὸ! ἐφώναξε ὁ Χάρμπερτ.
— Τρώγεται αὐτό; εἰπὲ τῆς ὁ Πέγκροφ.
— Στυφάδο πρώτης τάξεως! ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ.
— Κρίμα! ἔκαμε ὁ ναύτης.
Γιατί ἔβλεπε, ὅτι ἦταν ἀδύνατον νὰ κυνηγήσουν τὰ πτεροπόδα ἐκεῖνα ἀγρίμια. Κι' αὐτὸς ὁ Τόπ, πού ἔτρεφε κατόπι τους, δὲν μπόρεσε οὔτε νὰ τὰ πλησιάσῃ.
— Βλέπετε, κύριε Σμιθ,